

Csepeli György

A HÉT FŐBŰN

Világkongresszust tartott nemrég Bangkokban a hét főbűnben részeseket képviselő szervezeteket egyesítő Hét Főbűn Világszervezet (HFVSZ). Egy hatalmas teremben ott voltak a kevélyek, a fősvények, a buják, az irigyek, a torkosok, a haragosok és a jóra restek.

A Világszervezet főtitkára köszöntőjében kijelentette, hogy politikailag inkorrekt a beszéd, mely őket megjeleníti azok előtt, akik nem kevélyek, nem fősvények, nem irigyek, nem torkosok, nem haragosok, s nem restek, ha jól tehetnek. Felszólította a jelenlévőket, hogy élesen határolódjanak el a halálos bűnösöktől, akikkel nincs alku, jóllehet az utóbbi időben megsokasodtak a Halálos Bűnösök Világszervezetének (HBVSZ) szirénhangjai, melyek csatlakozásra csábítanak a HFVSZ-t. A megjelenetek nagy tetszéssel nyugtázták, hogy ők nem halálos bűnösök, s nem hagyják, hogy összemossák őket azokkal, akik felmondták a szövetséget a Teremtő Istennel. A főbűn kihívás, nem szakítás – jelentette ki köszöntőjének végén a főtitkár, akit a rotációs elv alapján a buják jelöltek a múlt évi kongresszuson.

A főreferátum a határ problémáját feszegette, mely a főbűnösöket és a fő bűnökben vétleneket elválasztja egymástól. Az előadó szerint a határ fuzzy jellegű, azaz pusztán nyelvi változó hozza létre, hiszen a bűn nem attól bűn, hogy megteszik, hanem attól az, hogy megnevezik. A megnevezés már akkor is megáll, ha a bűn még csak gondolat, mondta az előadó.

Egy másik előadásban a főbűnösökkel szembeni előítéletek kerültek terítékre. A kutatások azt mutatják, hogy a főbűnösöket nemcsak szóban, hanem tettelesen is rengeteg hátrányos megkülönböztetés éri. Nem túlzás stigmatizációról beszélni, fakadt ki az előadó, ami tapsorkánt váltott ki a teremben megjelentek körében.

Az egyes szervezetek hozzászólói saját területük-ről hozott példákkal támasztották alá a főelőadók állításait. A kevélyeket képviselő előadó alacsony, púpos testű volt, Quasimodóként mutatkozott be. Felháborodottan kérdezte, hogy milyen jogon és okon tartják őt kevélynek, aki elvállalta a kevélyek

nemzetközi szövetségének vezetését, de nem kevély-ségből, hanem elhivatottságból. Bátran lekevélyezte ellenfeleit, akik őt tartják kevélynek, aki nem tesz mást, csak büszke arra, hogy nem kevély. Még szívesen beszélt volna, de lejárt a számára biztosított 5 perc, s ezért át kellett adnia a helyet a fősvényeket képviselő szervezet vezetőjének.

A főfősvény, ahogyan ironikusan jellemezte magát, már megjelenésében is eleven cáfolata volt a ráragasztott címkének. Jól szabott ruhában, elegáns Armani ingben, gyémántdíszes nyakkendővel jelent meg a szónoki emelvényen. Arról beszélt, hogy a velük kapcsolatosan emlegetett bűn valójában erény, melynek gyakorlása nélkül az emberiség jövője bizonytalanná válik. A résztvevők elszörnyedve hallgatták, hogy mire vezet a takarékoskodás hiánya, a „tücsök” mentalitás, ahogyan a főfősvény nevezte. Magyar, görög, ír példákat emlegetett. Már lefelé jött az emelvényről, amikor megrohanták a CNN, a francia a német és az olasz televíziók riporterei.

A buják következtek. Az ember polimorf perverz, idézte a szónok patetikusan Freudot, amire hangos egyetértés zúgott fel a buják padsoraiból. Nincs buja, nincs bujaság. Ez volt a tézis. Csak a test van, mely kiköveteli jogait. Ha ezek a jogok sérülnek, mondta a buják képviselője, akkor a lélek issza meg a levét. Paneth Gábort, a neves pszichiátert idézte, aki szerint a testi vágyak kielégíthetlensége megmérgezi a lelket, ahonnan a mérge visszazivárog a testben, s megbetegíti azt egészben vagy részben. A világszervezet soraiban dülő ellentétekre utalhat, hogy a buja gúnyosan utalt a fősvényre, amikor kijelentette, hogy a bujaság drága. De megéri, tette hozzá kevélyen.

Az irigy világszervezet főtitkára sárgába öltözve lépett fel a pódiumra, ezzel is érzékeltetve, hogy milyen rettenetes a sztereotípiák, mely szervezetének tagjait sújtja. Nem is irigységről beszélt, hanem reszsentimentről, melyet a szociológia szakon tanult az Utrechti Egyetemen. A reszsentiment az irigy szerint normális érzés, mely minden embert eltölt, aki tudni akarja, hogy a többiekhez képest hol tart. A baj csak az, tette hozzá, hogy nem lehet mindenki győztes. Az irigyek most szervezik a Vesztések

Akadémiáját, mely kurzusokat hirdet nemcsak az irigyeknek, hanem mindenkinek, aki szeretne többet tudni és jobban élni annál, mint amit tud, és ahogyan él. Az akadémia elvégzése nem kíván erőfeszítést, pusztán okleveleket bocsát ki, igazolva, hogy az irigy valóban irigy. „Legyetek irigyek!” fejezte be nagy tetszést arató előadását.

A torkos nem tudta megkezdeni beszédét, mert szája tele volt kaviárral. Amikor lenyelte az utolsó szemeket, belekezdett volna beszédébe, de keze zakója zsebébe tévedve előhalászott egy füstölt pisztángot, melyet kint a büfében vett magának. Alig lehetett érteni, hogy mit mond. Ám az ember nem tud nem kommunikálni. Metakommunikációja azt sugallta, hogy igazságtalan a torkosok diszkriminációja. Őbelőlük hiányzik minden, ami bűn. Nem kevélyek, nem fősvények, nem buják, nem irigyek, nem haragvóak, s a jóra sem restek, hiszen állandóan esznek. A kongresszus elnöke, akit a haragosok adtak, haragosan közbeszólt, kifogásolva a torkos egységbontó kijelentéseit, amelyek azt implikálták, hogy csak hat főbűn van, s a torkosság semmiképpen sem tartozik a bűnök sorába. Ezzel az intermezzóval a torkos szereplése véget is ért. Sértetten levonult a pódiumról, s szekciójában már várta a születésnap tortát, mellyel minden nap meglepik szaktársai.

A haragvó elnök ontológiai alpra helyezkedve jelentette ki, hogy nincs mit megbánnia, mivel a harag nem bűn. Ha valami bűn, mondta, az a harag hiánya, a langymelegség, melynek példányairól nem véletlenül hallhatta a pokolba tévedt Dante a következőket: „E szomorú házat azok nyerik, kik közönyösen éltek s kiket nem ér dicséret, sem gyálázat, ...lelkükben nincsen sem erény, se vétek.” A harag lehet, hogy rossz tanácsadó, mondta a Haragvók Világszervezetének képviselője, de ha nincs harag, tanács sincs.

Nagy érdeklődés előzte meg a jóra resteket egyesítő tagszervezet főtárgyára expozéját. A folyosókról a terembe tódultak az időközben kivonult kevélyek, fősvények, buják, irigyek, torkosok és haragvók. Mind meg voltak arról győződve, hogy a jóra restek képviselője igazságot szolgáltat most nekik, kijelentve, hogy nincs se jó, se rossz, csak a hatalom van, mely önkényesen megszabja a jó és a rossz mércéit. De csalódnuk kellett.

A Jóra Restek Világszövetségének (JRSV) önkritikus előadást tartott. Elismerte, hogy jobb lenne a világ, ha több lenne benne az olyan ember, aki nem rest a jóra. Ugyanakkor hozzátette, hogy szövetsége a legjobb példa arra, hogy a világ a rossz által is jóvá tehető. Hiszen ami rossz, az példa arra, amit nem szabad tenni, s ezáltal megnyílik a pást a nem rossz előtt, ami mi más lenne, kérdezte gúnyosan, mit maga a jó. Ám nem látni senkit, mondta, aki ezen a páston vívna. Előadása végén felhívást intézett a világ jóra restjeihez, arra kérve őket, hogy egyesüljenek.

A kongresszus határozat elfogadásával ért véget. A határozat kiterjesztette a JRSV felhívását a világ valamennyi főbűnösére, kinyilvánítva a leghatározottabb és legélesebb tiltakozást a főbűnösök megbélyegzése, hátrányos megkülönböztetése, látható jelekkel való megjelölése ellen. A határozat szerint a főbűnösök nem követték el a terhükre rótt cselekményeket, azok mások igazságtalan rágalmi és ellenséges projekciói, melyek nem jöhettek volna létre akkor, a főbűnök valójában nem azokéi, akik nem tartják magukat főbűnösöknek. „El a kezekkel a kevélyektől, a fősvényektől, a bujáktól, az irigyektől, a haragvóktól és a jóra restektől” hangzott fel a kiáltás a kongresszus résztvevőinek torkából (kivéve a torkosokat, akik éppen ettek).

A kongresszus résztvevői fogadáson búcsúztak egymástól. Megállapodtak, hogy következő világkongresszusukat a hét főbűn update-lésének szentelik, s addig is megalakítják a Hét Fő Erény Világszervezetét. (HFEVSZ).